

της μετὰ τὸ κοκκινάδι. Ἀσκήμιση τὸ φόρεμά της μετὰ τὴν κορδέλλα ποῦ τοῦ ἔβαλε. Ἡ ἀρρώστια τὸν ἀσκήμιση κοιν. Συνών. ἀραχνιάζω **B 1**. Καὶ ἀμτβ. γίνομαι δύσμορφος, χάνω τὴν ὡραιότητα ἐνθ' ἂν: Ἀσκημίζω ἀπὸ τὴν ἀδυναμία - τὴν ἀρρώστια - τὸ πάχος κττ. κοιν. Ἐχάλασε τ' ὁσπινί' τὸ τουβάρι' κ' ἐδκέμιξεν ὅλον τ' ὁσπινί' Τραπ. Τὸ μωρὸν ὅσον τὸ πάει ἀδκεμίζ' καὶ πάει (ὅσον παρέρχεται ὁ χρόνος, γίνεται τὸ μωρὸν δύσμορφον) Κοτύωρ. || Ἄσμ.

Ἡ κόρη κι ἂν ἀσκήμιση, τὰ μαῦρα μάτια τὰ ἔχει ἄγν. τόπ.

Ἐδομήντα κόρες κάθονται ἀπάνω σ' ἓνα πεύκι
κ' ἤλειπες πὸ τὴ μέση της κ' ἠσκήμιζε τὸ πεύκι

Κῶς Συνών. ἀνταλλάζω **2**. **2)** Χειροτερεύω Πόντ. (Κερασ.) **3)** Ἀποτέρομαι Εὐβ. (Ὁκτον.) **4)** Μεταφ. ὑβρίζω τινὰ Θράκ. (Μυριόφ.) Κίμωλ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά.: Τὸν ἀσκήμισε τὸν πατέρα του Μυριόφ. Τὰ παιδιὰ μου δὲ μετ' ὁσκημίσανε Κίμωλ.

Πβ. ἀσκημένω, ἀσκημεύω, ἀσκημιάζω.

ἀσκημίλα ἡ, Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κορινθ. Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος καὶ τῆς καταλ. - ἰλα.

Ἀσκημιὰ **1**, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἂν.: Ἀσκημίλα ποῦ τὴν ἔχει! Κορινθ.

ἀσκημισία ἡ, Πελοπν. (Μάν.) ἀδκεμισία Πόντ. (Κερασ.) ἀδκεμισίγια Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἀσκήμισα ἀορ. τοῦ ρ. ἀσκημίζω, παρ' ὃ καὶ ἀδκεμίζω.

Ἀσκημιὰ **1**, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἂν.: Ἡ ἀσκημισία του καὶ κεινοῦ εἶναι ἄλλο προῖμα Μάν.

ἀσκήμισμα τό, πολλαχ. ἀδκέμισμαν Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.) ἀδκέμιγμαν Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀσκημίζω. Τύπ. ἀσκήμισμα παρὰ Σομ.

Ἡ ἐπὶ τὸ χειρὸν μεταβολὴ τῆς ὄψεως. Συνών. ἀσκημισμός **1**.

ἀσκημισμός ὁ, Λεξ. Δημητρ. ἀσκημισμός ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 1,43.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀσκημίζω.

1) Ἀσκήμισμα, ὁ ἰδ., Λεξ. Δημητρ. **2)** Κακοποίησης, ἐξευτελισμός ΚΚρυστάλλ. ἐνθ' ἂν.: Ποίημα.

Μὲ κλείσανε 'ς τὴ φυλακή, | τὰ σίδερα μοῦ βάνουν,
μὲ δέρουν, ἄλλοι μὲ χτυποῦν, | ἀσκημισμούς μοῦ κάνουν.

ἀσκημο - (I) κοιν.

Θέμα τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος.

Συντίθεται ὡς α' συνθετ. **1)** Μετ' οὐσιαστικῶν πρὸς σχηματισμὸν οὐσιαστικῶν δηλούντων ὅτι τὸ διὰ τοῦ β' συνθετ. σημαίνονμενον εἶναι δύσμορφον, δυσειδές, οἶον: ἀσκημάντρας, ἀσκημογυναῖκα, ἀσκημόδοντο, ἀσκημοδουλειά, ἀσκημοκόριτσο, ἀσκημονεός, ἀσκημόπαιδο, ἀσκημόπλασμα, ἀσκημόσκυλλο, ἀσκημότοπος, ἀσκημόχερο κττ. **2)** Μετ' οὐσιαστικῶν πρὸς σχηματισμὸν ἐπιθέτων δηλούντων τὸν ἔχοντα δύσμορφον ἢ κακὸν τὸ ὑπὸ τοῦ β' συνθετ. σημαίνονμενον, οἶον: ἀσκημόγνωμος, ἀσκημογούλης, ἀσκημοδόντης, ἀσκημόθωρος, ἀσκημομμάτης, ἀσκημομούρης, ἀσκημομύτης, ἀσκημοπόδης, ἀσκημοχέρης κττ. **3)** Μετὰ ρημάτων πρὸς δήλωσιν ὅτι τὸ ἐκ τοῦ ρήματος νοούμενον σύστοιχον ἀντικείμενον εἶναι ἄσχημον ἢ κακόν, οἶον: ἀσκημαββίζαρω, ἀσκημοφορῶ κττ.

ἀσκημο - (II) κοιν.

Θέμα τοῦ ἐπιρρ. ἄσκημα.

Συντίθεται ὡς α' συνθετ. **1)** Μετὰ ρημάτων πρὸς δήλωσιν ὅτι τὸ ὑπὸ τοῦ ρήματος σημαίνονμενον γίνεται

κατὰ τρόπον ἀκαλαίσθητον ἢ κακὸν ἢ τὸν οὐχὶ προσήκοντα, οἶον: ἀσκημαγκλειῶ, ἀσκημαναθρέφω, ἀσκημαρρωσιῶ, ἀσκημοβαστῶ, ἀσκημοβλέπω, ἀσκημοδουλεύω, ἀσκημοκηδεύω, ἀσκημομιλῶ, ἀσκημοπλέκω κττ. **2)** Μετ' ἐπιθέτων πρὸς δήλωσιν ὁμοίας πρὸς τὴν ἀνωτέρω ἐννοίας, οἶον: ἀσκημόβαλτος, ἀσκημόβγαλτος, ἀσκημοκαμωμένος, ἀσκημοπελεκημένος, ἀσκημοπελέκτης, ἀσκημοσκοτωμένος, ἀσκημοφάγωτος, ἀσκημόφαντος κττ.

ἀσκημόβαλτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀδκεμόβαλτος Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἄσκημα καὶ τοῦ ἐπιθ. βαλτός < βάλλω.

Ὁ κακῶς ἐμβεβλημένος, ὁ κακῶς ἐντεθειμένος: Ἀδκεμόβαλτο λιθάριν.

ἀσκημοβαστῶ ἰδ. ἀσκημο - (II) **1**.

ἀσκημόβγαλτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀδκεμόβγαλτος Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἄσκημα καὶ τοῦ ἐπιθ. βγαλτός < βγάλλω.

Ὁ κακῶς ἐξαχθεῖς.

ἀσκημοβλέπω ἰδ. ἀσκημο - (II) **1**.

ἀσκημοβόλι τό, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος καὶ τῆς καταλ. - βόλι, περὶ ἧς ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾷ 22 (1910) 243 κέξ.

Ὁμιλος δυσειδῶν ἢ κακῶν ἀνθρώπων. Συνών. ἀσκημοθέμι **1**.

ἀσκημοβολιὰ ἡ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσκημόβολος.

Κακὴ κατασκευὴ, ἐπὶ σώματος: Ἐχει ἀσκημοβολιὰ τὸ βόι τζη.

ἀσκημόβολος ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - βόλος, περὶ ἧς ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾷ 22 (1910) 243 κέξ.

Ὁ κακῶς, ὁ ἀτελῶς κατεσκευασμένος: Καλὴ εἶναι, μὰ εἶν' ἀσκημόβολη. Ἀσκημόβολο δὲ στόμα τζη (δὲ = 'ν' τό) Συνών. κακοφτεῖα γμένος (ἰδ. κακοφτεῖανω).

ἀσκημοβύζα ἐπίθ. θηλ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ.ά. Οὐδ. ἀσκημοβύζικο Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος καὶ τοῦ οὐσ. βυζί.

Ἡ ἔχουσα δυσμόρφους μαστούς.

ἀσκημόγερος ὁ, σύνθετ. Θηλ. ἀσκημόγραια σύνθετ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος καὶ τοῦ οὐσ. γέρως.

Ὁ δυσειδής, ὁ δύσμορφος γέρων.

ἀσκημόγλωσσα ἡ, πολλαχ. ἀσκημόγλωσσα Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος καὶ τοῦ οὐσ. γλῶσσα.

Ὑβριστικὴ γλῶσσα ἐνθ' ἂν.: Ἐχει μὲν ἀσκημόγλωσσα, ὁ Θεὸς γὰρ σὲ φυλάη! πολλαχ. Θὰ σὲ φάη φτούνη ἢ ἀσκημόγλωσσα Μάν.

ἀσκημόγλωσσος ἐπίθ. Κρήτ. Πελοπν. (Μάν.) κ.ά. ἀδκεμόγλωσσος Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος, παρ' ὃ καὶ ἀδκεμος, καὶ τοῦ οὐσ. γλῶσσα.

Ὑβριστής, βλάσφημος ἐνθ' ἂν.: Ἀδκεμόγλωσσος γυναικα ἐν Κερασ. Συνών. κακόγλωσσος.

ἀσκημόγνωμος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀδ-δημόγνωμος Κύπρ. - ΧΠαλαῖς. Τὸ παρὰ τ. τοῦ τσουρῶ **5**.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος καὶ τοῦ οὐσ. γνώμη.

Ὁ ἔχων κακὴν διάθεσιν ἐνθ' ἂν.: Ποίημα.

